

нитѣ снѣгове: тамъ всѣкога е студено, пусто и мрачно, а зимѣ ставатъ такива виелици, каквито не може човѣкъ да си прѣдстави, ако не ги е виждалъ. Пѣтьтъ минава край самитѣ врата на мѣнастира.

Въ мѣнастира Св. Бернарѣ живѣятъ нѣколцина калугери, които сѣ се посветили да спасяватъ заблудени пѣтници. Щомъ захване нѣкоя виелица, калугеритѣ грабватъ лопати и носилки и отиватъ да спасяватъ затрупанитѣ отъ виелицата пѣтници.

Въ тази работа на калугеритѣ помагатъ едни едри кучета наречени Св. Бернарски. Нѣкои отъ послѣднитѣ сѣ се прочули като спасители на много хора. Особно се отличило кучето *Диамантъ*, което било по внушително и по-умно отъ другитѣ.

Прѣзъ една зимна нощъ се появила страшна снѣжна буря. Диамантъ веднага трѣгналъ да дири заблудени пѣтници. Скоро той подушилъ, че има затрупани подъ снѣга хора и високо залаялъ. На лаянето му се отзовали и другитѣ кучета, притекли се и калугеритѣ съ фенери и лопати въ рѣцѣ.

Скоро подъ снѣга била изровена една жена, която била вече изгубила съзнание. Калугеритѣ я завили въ едно одѣяло и се приготвили да я носятъ на носилка въ мѣнастиря, но Диамантъ продължавалъ да лае. Хората не разбирали какво означава това лаене. Тѣ потърсили наоколо и, като не намѣрили нищо, понесли жената въ мѣнастиря, защото трѣбвало бързо да я сгрѣятъ.

Диамантъ останалъ самъ. Съсѣ силнитѣ си лапи близу цѣлъ часъ ровилъ той снѣга, уморявалъ се, почивалъ и отново започвалъ да рови. Най-послѣ измѣкналъ едно замръзнало дѣте. Сърцето на дѣтето едва туптѣло.

Диамантъ започналъ да лиже съ езика си лицето на бѣдното дѣте, докато найсетнѣ му върналъ съзнанието. Слѣдъ това той приклепналъ при дѣтето, като се старалъ да го стопли съ тѣлото си и послѣ легналъ, за да може дѣтето да го възседне. Момчето се досѣтило какво иска кучето,